

Aamuisten valonsäteiden aineettomat ulokkeet koskettelevat olemustani ja kiusaavat minua hereille. Herätyskellon inipiipitys tunkeutuu kuuloelimeeni ja saa sen solut värisyttämään aistikarvojaan. Havahdun valveille ja vääntäydyn vuoteesta lopettaakseni unikarkottimen terhakkaan toiminnan. Kesällä ei tarvitse edes ajatella vilua, ainakaan ainaisesti kuin talvella. Pujottaudun nopeasti keveisiin vaatteisiin. Imaisen sisään aamupuuron ja lipitän termoskannusta loput vanhasta kahvista. Juoma maistuu eiliselle mutta menettelee. Kookas, lähes tyhjiin juotu kuppi kädessäni katsahdan ulos, hymyilen auringolle ... ja muistan. Muistan! Sydämeni rupeaa läpättämään miellyttävän jännityksen tahdittamana. Päällimmäisenä sekaisella pöydälläni näen uimahyppyseuran lähettämän tiedotteen tämänpäiväisistä tasokilpailuista. Tänä iltapäivänä minun pitäisi olla parhaimmillani, kun astun metrin korkeudella olevan ponnahduslaudan taa ja kapuan vaaleaa turkoosnsävyä kimaltavalle telineelle. Muutamana seuraavana hetkenä sekä minä että kisan asiantuntijaraati odottaa, että poimin henkilökohtaisesta keskusyksiköstäni hyppylistan mukaan vuorossa olevan suorituksen ja pystyn siirtämään toiminnon mahdollisimman virheettömästi koko kehooni. (Olen oppinut, että tehtävä ei ole lainkaan helppo – ei edes silloin, kun kyse on helposta hypystä...). Alan kerrata mielessäni jokaista niistä kolmesta liikekokonaisuudesta, jotka tänään esitän vaativaksi mieltämälleni tuomaristolle. Hyppyjeni vaikeusastekerroin ei paljonkaan eroa ykkösestä. Tämä paljastaa vähänkään lajia tuntevalle minun tekevän kilpailussa helppoja alkeishyppyjä. Tavoitteenani onkin suorittaa uimahyppääjän perusmerkki. Siihen ei sentään edes minulta mahdottomia vaadita. Itse hypyt tunnen: kertailen niitä kesäpäivin aamusta jatahi illasta toiseen. Joskus jo hypyn tavoitan aikana tunteen onnistumisesta. Toisinaan valmentajakin on tyytyväinen. Kykenen siis oppimaan. Kuitenkin näen virtuaaliriman on tänään korkealla, koska minulta puuttuu varmuus. Jokainen liikesarja pitää tehdä hyväksytysti yhä uudelleen ja toistaa myös oudohkosta kilpailutilanteesta jännittyneenä. Pienessäkin kisassa hyppyyn tulee lähteä omalla vuorolla, pillin soidessa. Aikaa suorituksen viime hetken vatvomiseen ei ole, toisin kuin harjoituksissa. Toivon hartaasti, etten juuri tänään sekoaisi vauhtiaskelissa huitoisi käsivarsineni vailla rytmin ripettäkään ponnistaisi puoli jalkaa laudan ulkopuolella suorastaan putoaisi altaaseen kuin törmäystestinukke! Huomaan sentään, että aika rientää. Mieleni kelaa vielä uimahyppyjä mutta silti ryhdyn käytännön lähtötoimiin. Nappaan illalla valmiiksi pakkaamani treenikassin käsikutkaan. Selkäreppuni heilautan huolettomasti olalle. Hyräillen 'Lentäjän valssia' kaukaa nuotien vierestä pujottaudun ovista, läimäisen ne kiinni ja ampaisen hellivään helteeseen. Reissaan rutiinein lähiuimalaan. Nyt sinne mahtuu, mutta pukukaapit rupeavat hiljalleen täyttymään. Altailta kantautuu kiljahduksia ja läiskähdyksiä peseytymistiloihin. Märkäpukuinen uimaopettaja kiiruhtaa ulos opetusmateriaalia kantaen, ryhmä esi- ja alakouluikäisiä tenavia perässään. Riisaisen rivakasti ja työnnän romppeeni kaappiin. Kaivan kukkarosta kolikon pantiksi, jonka pudotan lukkoon. Kuuluu kulunut kilaus, kun vähäarvoinen metallinpala solahtaa - väärään paikkaan. Mikähän vanha keho tuotakin lukkoa riivaa, kun se ei rahaani huoli??? Nappaan lanttiyhylkiön palautuslaarista ja vilkaisen sitä todetakseni kaksikymmensenttisen kiiluvan kämmenelläni. Lukko huolii vain viisikymmensenttisen kokoisia pantteja! Oikeakin kolikko löytyy ja kaappini sulkeutuu. Uimakamat käsissäni pujottelen mummojen, mukuloitten ja vaunuvankkureitten limitse puhdistavaan altaiden esikartanoon. Suihkuun ei tarvitse jonottaa, joten pian olen sekä allaspuhdas että –pukeissa. Kävelen ulos. Silmäni jäävät hetkeksi sisään. Kun olen mukautunut kesäpäivän kirkkauteen, huomaan liudan metriheikkejä ponnahduslautojen luona. He huomaavat entreeni ja tervehtivät. - Terve, mummo!

Tuuks hyppäämään? Vastaan: - Niin ois tarkoitus. Nyt tarkeneekin. - Tee voltti! - Eiku mäkkäri! Minua kannustetaan kovasti! Harmi vain, etten osaa volttia enkä edes tarkkaan tiedä, mikä se ´mäkkäri` on. Tuskinpa pojat sentään kehottavat minua ponnauslaudalla kyhäämään hampurilaispaikkaa tai mäkiautoa vaan suorittamaan temppua, jota en tunne mutta jonka tiedän taitoihini nähden aivan liian vaikeaksi. -Mä en o-saa... mä hyppään ihan tavallisen vaan... Mumistessani asettelen askeleitani laudalla ja haen oikeaa kohtaa vauhdin aloittamiselle. Saan askeleeni melkein sopimaan: ponnistan puoli jalkaterää laudan ulkopuolella. ´Melkein` ei ole sama kuin ´aivan`, huomaan taas. Hyppääjän asenteeni haihtuu, lötkähdän löysänä veteen. Jo pinnan alta noidun pinnan alla: eei. Seuraavalla kerralla ponnistan liian kaukaa laudan päästä mutta nyt sentään suoritan aikomani hypyn. Ja sitä seuraaviin suorituksiini olen jo liki tyytyväinen varsinkin, kun vähän vyötäröäni ylempää kuuluu kehu: -Sä olet tosi hyvä uimahyppääjä! Olen tähti pikkupoikien mutta mitään muuta en, mietin vanhaa wiisua mukaillen. Silti ylistys hykerryttää. Sanaisen ´oskareille` mieleeni juurtuneen ikihokeman : - Enhän minä vielä paljon osaa mutta yritän oppia koko ajan. Harjoitus auttaa! Kertaan innokkaasti tulevia kisa-hyppyjä, lähes väsymiseen asti. Lopulta järkevöidyn ja maltan lopettaa omatoimiharjoitukset. Heilutellen hyvästejä pienille suurille vanhoille nuorille allastutuille poistun pukeutumoon. Nyt siellä on miellyttävän väljää sutinasakin siirryttyä ulos melan...rusketusjahtiin. On miellyttävän väljää ... mutta lastenhoituhuoneen suunnasta leijuu nenääni tunkkainen tupakan löyhkä. Joku on niin nikotinistia, että tupakoi salaa nyt, kun koko uimala-alue on kaupungin päätöksin julistettu savuttomaksi. Ihme huume se tupakka: karkein kourin tarttuu uhriinsa eikä hevin irrota otettaan, virnisteleä häijyksi savupilven muotoisena piruna, jonka orjuus nykyaikana nolottaa. Uteliaisuuttani kokeilen lastenhoituhuoneen ovea. Sen lukko on auki, tila tyhjä. Piilopolttelija ehti häipyä mutta lavuaarissa kytee natsa. Lorotan sen päälle vettä ja dumpgaan sen käsipyyhepaperin suojassa roskakoriin. Nuuhkin tovin ilmaa jäteastian ympärillä varmistaakseni, että natsa sammui. Iloiset kasvot ilmestyvät viereeni hiljaa, huomaamatta, olkapääni ylitse. -Hei, tänäänkö sulla on ne hyppykiset? Nainen kysyy. Jotkut ne muistavat kaiken heille kerrotun, ajattelen. Olenhan toki toittanut kilpailuista niin halukkaille kuin haluttomillekin kuuloetäisyydelle sattuneille uimareille mutta en olettanut kenenkään varsinaisesti kiinnostuneen asiasta tai ainakaan painavan päivää mieleensä. -Joo, illalla tosin vasta. Saa nähdä, muistanko edes hypyt oikein. -Äläs ny, kyllähän sä ne muistat, nuori ihminen. Ja hyvin ne menee ... mä olen nähnyt, kun sä oot harjoitellu ja niin nätisti hyppäät. Toinen kehu tänään ilahduttaa ja lämmittää mieltäni entisestään. Iloisena poistun uimalasta lämpöään hehkuvalla kadulle. Seuraavan käyntini aikaan olisin upouuden perusmerkin ylpeä omistaja! Vilkaisten kelloani ja tihennän askellustani, vaikka kiirettä kisaan ei vielä olekaan. Kun käännyin kulmasta huomaan jotain outoa ilmestyneen kadunviereen.. Vielä aamulla siellä sijainneen nakkikioskin paikalla jököttää tiiliskivimallinen, pienehkö vaalea talo suurine lasiovineen ja ikkunoineen. Syyttelen muistiani ja ennen kaikkea havaintokykyäni: olenko todella kulkenut noin viehättävän talon ohitse sitä huomaamatta ja sen sijaan painanut mieleeni roskaruokaa myyvän puljun. Ravistan päätäni: tällaista näkymää en hukkaisi. Jotain perin mystistä tapahtuu juuri nyt. Unohdan kiireeni. Lähestyn kirkkaita ikkunoita, joiden takana näkyy jotain minulle vielä määrittymätöntä. Erään ruudun sisäpuolella riippuu kilpi, joka kertoo aukioloajat ja nuolin opastaa vasemmalle. Nuolen osoittamassa suunnassa on lasiovi. Ripeästi riennän ovele, vedän sen auki ja astun tyhjään pyöreään huoneeseen. Askeleeni tussahtavat maalattuun betonilattiaan. Katson tilaa tarkemmin: eihän se pyöreä olekaan vaan puoliympyrä, jonka halkaisijaseinää peittää peili, josta hämmentynyt olemukseni heijastuu. Lattia liikaa ja alkaa pyöriä kuin pyöröovi. Peiliseinän takaa ilmaantuu nyt karu toimistohuone pöytineen ja

muutamine tuoleineen, joista pöydän taakse sijoitettu istuin muistuttaa perinteistä elokuvaohjaajan tuolia. Sen selukseen on painettu jokin nimikin, josta en kuitenkaan saa selvää. Katsellessani yhä hämmästyneenä ympärilleni kuulen pöydän alta narahduksen. Vilkaisen äänen suuntaan ja näen osasen lattiasta kohoavan luukuksi, josta könyää keski-ikäinen miehen käppänä. Katsoen minua tyyppi kapuaa lattialle ja pudottaa luukun – äänettömästi. Mitähän ainetta se on? Mikä paikka tämä on? - Mikä paikka tämä on, kysyn mieheltä heti, kun hän on päässyt kokonaan pystyyn. – Filmataanko täällä jotain? Rakennetaanko tätä vasta? (Ajattelin lisätä: miksi ette tiedota selkeämmin mutta pyörsin tuuman. Eihän minua ollut varsinaisesti houkuteltu tänne vaan uteliaisuuttani minä tulin.) - Sinähän epeli olet, mies virkkoo verkkaan. –Me emme ole tästä vielä ilmoittaneet minnekään ja sä olet jo filmeistä kyselemässä. – Een minä ... tota ... mä olen näytelly joskus ja siks mä aina aattelen kun mä nään tämmöset kulis... rakennel...huoneet et ne liittyy jotenki ... ja toi tuoli on kun Hitskokin...niin mä - Nyt sä tyttö taidat päätellä ihan omias, tyyppi jatkaa. Hänen työttelynsä hivelee minua, lähes keski-ikäistä muijaa. Yhä leikillisesti mutta leppoistuen mies jatkaa sanailuaan. – Olet sä kyllä ihan oikeessa sen elokuva-asian suhteen. Me ollaan tekemässä filmiä, semmoista kokeellista tieteiselokuvaa ... tiedätsä, mikä on tieteiselokuva? Nyökin innokkaasti. –Sä aattelet nyt varmaan jotain Avaruusseikkailu 2001:tä tai Star Trekkii mutta tää on ihan eri juttu. Tää on kolmiulotteinen ja tapahtuu ... uskallanks mää sanoakaan ... Eleistäni rohkaistuen mies jatkaa. – tämä juttu tapahtuu kenelle vaan, kuka vaan tänne tulee on sen tähti ja saa toiveensa toteutuun ... no, vaan tässä leffassa ja vaan tään kerran mutta miten usein me saadaan edes se? Lauseen lopun aikana murheen häivähdys käy miehen kasvoilla, niin pieni ja lyhyt, että se on lähes havaitsematon – mikroilme. Minä vaistoan sen. Ehkä mies itse saa elää vain silloin, kun hän voi antaa muille tilaisuuden osallistua kuvitelmiensa tuottamiseen. Enää empimättä lupaan osallistua mutta vain lyhyen aikaa, minullahan on pian menoa... Mies sanoo, että juttu vie vain hetken. Sitten hän lähtee luukulle, josta hän sitä avaamatta ja täysin äänettä poimii pienen kameran. Ehdin ällistyä näyttämön hologrammimaisuutta mutta en pohtia havaintoani, sillä mies kiiruhtaa ohjaamaan minua haluamaansa kohtaan alueella, jota itsekseni nyt nimitän näyttämöksi. – Tee sitä, mitä nyt haluat tehdä. Liiku, kuten haluat. Älä kamerasta välitä. Viimeisin lause oli kuin suoraan ohjelma-avustajan ohjeistosta. Virnistän: taitaa olla ainakin puoliammatillainen asialla. Niinpä uskallan irrotella. Mitäpä minä muuta nyt haluaisin tehdä kuin onnistuneita uimahyppyjä! Olen siis hyppäävinäni. Otan vauhdin, liikutan yläraajojani ja ponnistan. Eihän täällä lautaa ole mutta ... Täällähän on lauta, samanlainen kuin missä tahansa kunnon uimalassa ja allas ja ihan oikeaa vettä, joka samettisena ympäröi minut. Avaan silmäni ja näen kaakelit, joilla auringonsäteet leikkivät veden taittamina. Mutta noustuani pintaan huomaan seisovani kuivana lattialla. Koko hyppy on ollut illuusiota! –Kiiitoos, mies sanoo aitoon ohjaajatyyliin. –Kyllä sinä hyvä hyppääjä olet. Mutta eikös sulla ole muita hyppyjä? Kamerani ja minä haluamme nähdä ne. Ajattelematta ajankulua esitän toisen jalat edellä hyppyni. Se sujuu edellisen tapaan. Seuraavan hyppyni alastulo olisi pää edellä, ja se hyppy illuusioon arveluttaa. Kaksi onnistui, kolmas ... päätän pikaisesti, että laskeudun pää edellä hyppyni niin, että kämmenet osuvat ensiksi mihin osuvatkaan. – Niin, se kolmas hyppy, omituisohjaaja yllyttää. – Näytä sekin. Vedän syvään henkeä. Kuten opetettu on, otan vauhtiaskeleni ja katson suoraan eteen ponnistuksen aikana. Kuten opetettu on, nousen lentoradalleni ja levitän yläraajani. Pitäen pään aloillaan katson alas: vettä. Silti työnnän kämmenet alaviistoon eteen laskeutumisen ajaksi. Pehmeää mutta ei vettä, ehdin ajatella lipuessani alastulopaikalla. Pädyn kontalleni lattialle. Mihinkään ei satu. -Saathan sinä merkkisi noilla taidoilla, mies sanoo. - Ja minä sain hyviä kuvia. Jos sä uskallat antaa sähköpostiosottees tällaselle ukkelille

niin anna. Lähetän sulle ne filmit ... mutta pari ehtoo mulla on... Katson miestä kysyen. – Niin, huomasithan sä, ettei tää oo ihan tavallista filmitouhuu. Ei muilla kuvaajilla tällöisiä paikkoja oo. (Terve ylpeys nousee kuplina miehen ääneen.) – Siksi mä haluun pitää tään vähän niinku salassa ja kehitellä tätä. Sitten kun tää on valmis, koko maailma saa tietää... Mies kumartuu puoleeni ja alentaa äänensä lähes kuiskaukseksi. – Sitten me saadaan kuules vaikka oskar tästä tai ainakin jussi. Sitten mä kutsun sut kyllä kaalaan, lupaan. Hymyilen aurinkoisesti miehelle ja itsekseni virnistelen hänen jutuilleen. Riipustan paperilapulle sen sähköpostiosoitteeni, jota en käytä virallisiin tarkoituksiin ja joka siis sopii tämältyyppisen, vähän huuhahtavan jutun viestintävälineeksi. Ojennan lapun miehelle, joka kiittää mutta näyttää nyt hieman kärsimättömältä. Minun on näköjään aika lähteä. Noukin kassini lattialta. Lähdemme rinnatusten kohti ulko-ovea. Astelleessamme huomaan huoneen takanamme pimenevän, mikä toki lienee ulkoa tulevan auringonpaisteen luomaa illuusiota... Avaan oven. Näkemiin, sanon vielä astuessani ulos katsomatta taakseni. Olen kuulevinani miehen ynähtävän jotain vastaukseksi mutta ehkä kuulen vain jotain liikenteen seasta. Lähellä puistotien reunassa on penkki ja sillä jokin kassi. Havahdun: istun penkillä kassi vieressäni. Tuntuu siltä, kuin muutama sekunti olisi kiiruhtanut ohitse täysin huomaamattani. Lokit kirkuvat ja varikset repivät hodaripaperin jämiä nakkikioskin edessä. Räpytän silmiäni: entinen näkymä! Talo, jossa juuri vierailin, on kadonnut ... painunut takaisin mielikuvitukseni syövereihin persoonallisine filmintekijöineen. Näinhän asia on; muut selitykset ovat yliluonnollisia eikä yliluonnollista ole olemassa! Mielikuvitukseni toki on totta ja toimii, kuten juuri havaitsin. Vilkaistu kelloon karistaa kuvitelmat: hyppykisaan on jo kiire. Jotain minä kumman elokuvaajan sessiossa opin: sain kuin sainkin suoritettua hyppymerkkini, rimaa hipovin pistein tosin mutta kuka pojoja muistaa kaunistaa prenikkaa katsellessaan!